

VESLO NA PEŠČINI JUTRA

Jože Udovič

Nenadoma je kakor za kazen,
da je val iz tvojih prsi pljusnil tako visoko
čez breg sveta za nedosegljivim,
vstala od nekod
v krilu sivega dima,
drugim nevidna, gospodovalna megla,
ovešena z belimi koralami volčjih zob.

Bila je živa postava,
bila je oster glas in povodenj,
stopila je predte, stopila je vate,
in čeljusti njenih mravelj
so na njen ukaz
zgrizle goste cvetove dneva.

Nikoli ne veš, od kod bo planila,
vzdigne se čez živo mejo osuplosti,
včasih vstane iz besed, ki govorijo zvijače,
včasih vstane iz besed, ki govorijo grobove,
vstane iz nog, ki teptajo šibkost,
iz glasov posmeha, ki davijo bolečino,
iz oči, ki je njih zenica ledena gora,
iz sape volčjega krdela noči.

Pajčevina somraka, popisana s pisavo prahu,
je listina njene moči,
v njenem imenu ti zasuje usta z grudami teme,
na roke ti obesi verige iz pepela,
izbriše ti iz spomina vse žive besede,
izbriše ti iz spomina vsa ozvezdja,
ubije čebelo v tvojem srcu.

Potem ti na praznem trgu nespečnosti
njeni kadeči se konji
razčetrverijo golo,
drgetajočo dušo.

Obrni se, poglej okoli sebe,
njen dotik odpira praznino,
njen dih briše
zadnje barve sveta iz oči.
Stvar za stvarjo ti jemlje iz rok
in jo uniči v svojem hladnem ognju.

Ne daj, da ti uropa še tvojo tesnobo,
ne daj, da ti vzame trpki mandelj iz ust,
ne daj, da ti izruje tvoj pelin,
da ti uniči tvoje grenko drevo.
Oprimi se ga, če hočeš živeti,
stoječ sredi njenih motnih valov.

In z desno roko, ki se je v nji naselilo
tisoč drobnih, bolečih smrti,
sezi z muko do roba noči.

Tam boš mogoče zatipal nalomljeno veslo,
napravljeno
na lahno tlečo peščino jutra.

RISBA ZA PODOBO NERESNIČNEGA KRAJA

Jože Udovič

Veter vzdihuje, zaprt v kletki na trgu,
v zidovih so razpoke kakor otrple strele,
stare ženske nosijo v cerkev črne lilije samote,
zjutraj tečejo po ulicah potoki mraku
in plavijo s seboj drobce krikov.

V Ulici samote je nekaj blaznih princev,
v prebeljenih hišah se igrajo kralje,
zaviti v zlate obleke iz gledališča,

in pred njihovimi vrati
ljudje izrekajo svoje prošnje
služabniku, ki je gluh in nem.

Včasih nenadoma pridrvi hudournik
in odplavi otroka ali žensko,
in nihče ne opazi,
da nekoga več ni.

V temnih nočeh zaigra na dnu morja klavir,
nizki, brneči glasovi,
in principi in služabniki
si zatisnejo ušesa
in zadremlejo.

Kadar zapiha mrzli sever,
izpostavijo sove na cerkveni strehi
obglavljeno luno
in netopirji raznašajo
od hiše do hiše
grozilna pisma noči.

ŽIVA TRTA TEGA LETA

Jože Udovič

Živa trta tega leta.
Vitice iščejo v dan,
tipljejo za nečim,
oprimejo se praznine
in omahnejo.
Nečesa ni.
Nekaj se že dolgo
ni vzdignilo na tej zemlji.

Blage trave tega kraja.
Tkejo in tkejo zelenino,
češejo se in čakajo.
Nečesa ni.
Nekaj se že dolgo
ni razlilo po tej zemlji.

Sape izpod tega neba,
reka, žila te doline,
gozd, temna misel hriba,
gore, ki se preoblačijo
v modro in v belo svilo.
Nekaj čakajo, nekaj vabijo.
Nečesa ni.
Nekaj že dolgo
ni ogrelo te zemlje.

Kje je trs svetlobe,
kje je studenec studenca,
kje je srce ognja...

Iščejo ptičje jate,
iščejo jate vetrov.
Potemnele peruti se vračajo.
Votle oči
niso nikjer
ničesar odkrile.

NEIZREČENI STIH

Jože Udovič

Glas ptiča odpira okno dneva,
prikliče oblak spomina z bledega neba
in spusti iz višin v valove
ogrlico temnih sonc.

Okostje preperelega leta
razpada v prah.
In toliko semen leti po zraku
s puhastimi perutnicami,
da jih besede ne morejo več dohiteti.
Glasovi ne morejo izdreti
sladkega trna iz prsi.
Okus na ustnicah se hoče preliti v stih,
jaz pa vem,
da ga ne bom nikoli mogel izreči.

Tiho zveneči hip, ko je zadišal sad modrine.
Naj ga izreče vrtinec vročega vetra,
naj ga pobliskujoča se jata rib
zapiše v hitri val.
Naj ga začrta v zrak
vijuga galebovih perutnic.

Modra kreda večera
naj ga nariše na zid oblakov.
Beli nož luninega krajca
naj ga zareže v skorjo sveta.

Naj ga izreče jezik zamišljenega ognja,
naj ga naslika bliskavica
na črno platno noči.

Naj ga zašepečejo
korenine pod zemljo,
ki so skrivna harfa mrtvih.

Mlada zvezda, bežeča
v zeleni gozd vesoljstva,
naj ga zapoje
in naj si razplete goreče kite.
Med srcem in temno luno molka
se bo zasvetil nov planet.